निर्व्विण्णात्मा हतमना मुञ्चैतां पापजीविकां। एकशत्रुवधेनैव शूरो गच्छति विश्रुतिं।
इन्द्रो वृत्रवधेनैव महेन्द्रः समपद्यत। माहेन्द्रं प्रग्रहं लेभे लोकानाञ्चेश्वरोऽभवत्।
नाम विश्राव्य वै सङ्ख्ये शत्रूनाहूय दंशितान्। सेनाग्रञ्चापि विद्राव्य हत्वा वा पुरुषं वरं।
यदैव लभते वीरः स्वयुद्धेन महत्यशः। तदैव प्रव्यथन्तेऽस्य शत्रवो विनमन्ति च।
त्यक्त्वात्मानं रणे दक्षं शूरं कापुरुषा जनाः। अवशाः पूरयन्ति स्म सर्व्वकामसमृद्धिभिः। ४५६५
राज्यञ्चाप्युग्रविभ्रंशं संशयो जीवितस्य वा। न लब्धस्य हि शत्रोर्व्वै शेषं कुर्व्वन्ति साधवः।
स्वर्गद्वारोपमं राज्यमथवाऽप्यमृतोपमं। रुद्धमेकायने मत्वा पतोल्मुक इवारिषु।
जहि शत्रून् रणे राजन् स्वधर्म्ममनुपालय। मा त्वा दृशं सुकृपणं शत्रूणां भयवर्द्धनं।
अस्मदीयैश्च शोचद्भिर्नदद्भिश्च परैर्वृतं। अपि त्वां नानुपश्येयं दीना दीनमिव स्थितं।
हृष्य सौवीरकन्याभिः श्लाघ्य स्वार्थैर्यथा पुरा। मा च सैन्धवकन्यानामवसन्नो वशङ्गमः। ४५७०
युवा रूपेण सम्पन्नो विद्ययाऽभिजनेन च। यस्त्वादृशो विकुर्व्वीत यशस्वी लोकविश्रुतः।
अनड्वानिव वोढव्यो मन्ये मरणमेव तत्। यदि त्वामनुपश्यामि परस्य प्रियवादिनं।
पृष्ठतोऽनुव्रजन्तं वा का शान्तिर्हृदयस्य मे। नास्मिन् जातु कुले जातो गच्छेत् योऽन्यस्य पृष्ठतः।
न त्वं परस्यानुचरस्तात जीवितुमर्हसि। अहं हि क्षत्रहृदयं वेद यत् परिशाश्वतं।
पूर्व्वैः पूर्व्वतरैः प्रोक्तं परैः परतरैरपि। शाश्वतञ्चाव्ययञ्चैव प्रजापतिविनिर्मितं। ४७५५
यो वै कश्चिदिहाजातः क्षत्रियः क्षत्रकर्म्मवित्। भयात् वृत्तिं समीक्ष्यैव न नमेदिह कस्य चित्।
उद्यच्छेदेव न नमेदुद्यमो ह्येव पौरुषं। अप्यपर्व्वणि भज्येत न नमेतेह कस्य चित्।
मातङ्गो मत्त इव च परीयात् स महामनाः। ब्राह्मणेभ्यो नमेन्नित्यं धर्म्मायैव च सञ्जय।
नियच्छन्नितरान् वर्णान् विनिघ्नन् सर्व्वदुष्कृतः। ससहायोऽसहायो वा यावज्जीवं तथा भवेत्।

इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि विदुलापुत्त्रानुशासने त्रयस्त्रिंशदधिकशततमोऽध्यायः॥ १३३ ॥

॥ पुत्त्र उवाच॥ कृष्णायसस्येव च ते संहत्य हृदयं कृतं। मम मातस्त्वकरुणे वीरप्रज्ञे ह्यमर्षणे। ४५८०
अहो क्षत्त्रसमाचारो यत्र मामितरं यथा। नियोजयसि युद्धाय परमातेव मान्तथा।
ईदृशं वचनं ब्रूयात् भवती पुत्त्रमेकजं। किन्नु ते मामपश्यन्त्याः पृथिव्या अपि सर्व्वया।
किमाभरणकृत्येन किम्भोगैर्जीवितेन वा। मयि वा सङ्गरहिते प्रियपुत्त्रे विशेषतः।
॥ मातोवाच॥ सर्व्वावस्था हि विदुषां तात धर्म्मार्थकारणात्। तावेवाभिसमीक्ष्याहं सञ्जय त्वामचूचुदं।
स समीक्ष्य क्रमोपेतो मुख्यः कालोऽयमागतः। अस्मिंश्चेदागते काले कार्य्यं न प्रतिपद्यसे। ४५८५
असम्भावितरूपस्त्वमानृशंसं करिष्यसि। तं त्वामयशसा स्पृष्टं न ब्रूयां यदि सञ्जय।
खरीवात्सल्यमाहुस्तन्निःसामर्थ्यमहेतुकं। सद्भिर्व्विगर्हितं मार्गं त्यज मूर्खनिषेवितं।
अविद्या वै महत्यस्ति यामिमां संश्रिताः प्रजाः। तव स्यात् यदि सद्वृत्तं तेन मे त्वं प्रियो भवेः।
धर्म्मार्थगुणयुक्तेन नेतरेण कथञ्चन। दैवमानुषयुक्तेन सद्भिराचरितेन च।